

Krypto- pengenes kraftkostnader

Debatten de siste ukene i DN mangler en bærebjelke: Desentralisert pengeproduksjon - gullpenger eller krypto - krever faktisk at alle pengegraver har bratte gravekostnader. Bare slik unngår man at pengetilbudet overstiger etterspørselen.

Gravekostnadene for kryptomynter er i hovedsak regnerunder i regnemaskiner. Regnekapasiteten øker med Moores lov, og da må rutinene i kryptomaskineriet justere opp regnekravene bak graveutbyttet: Når grave-maskinene blir sterkere, må alle grave dypere. Dermed går det mer kraft til å produsere hver

mynt når maskinene blir flere og sterkere.

Man har funnet opp et synkehull. Dette er en menneskelig konstruksjon.

Hvis vi synes kryptovalutaer som bitcoin er noe tull, så er det fordi vi synes det er tull å bruke kraft, fine regnemaskiner og voksne mennesker på å desentralisere pengeproduksjon. Altså: Hvis vi føler sinne og avmakt mot konge og sentralbank, så bruker vi likevel ikke krefter på å sparke i grusen.

Hvis noen tror det blir talent- eller næringsutvikling av dette, så ber jeg dem tenke over hva en kostnad er. En kostnad er en reell oppofrelse. Fjas er ikke kostnad, men kostnader kan dedikeres til fjas. Kryptomynter krever reelle oppofrelser, det er selve poenget, dessverre.

Gravingen krever fjell- og kystområder, energi, støy og støv. Ikke ulikt graving etter saker vi begjærer, som poteter og trøfler.

Gunnar S. Eskeland, professor ved NHH, underviser i miljø-økonomi og leder forskning på miljøpolitikk i CenSES og SNF